Ч. 31 Середа 10 (22) лютого 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмінїстрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмінїстрація „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

Въ доповненю до справозданя зъ засѣданя Палаты пословъ зъ дня 17 с. м. подаємо ще слѣдуюче: Послы Гайнеманъ и Врабецъ (зъ лѣвицѣ) невдоволенû зъ заявы Молодочеха ґр. Кавніца. П. Врабецъ нарѣкавъ, що п. Мінїстеръ справедливости не вôдперъ зъ мѣсця калюмнїѣ, киненои на станъ урядниковъ. Мінїстеръ Шенборнъ забравъ голосъ, щобы вôдчитати заяву найвысшого Трибиналу судового. На запытанє Мінїстра, якû причины спонукали президента Трибуналу выдати звѣстный рескриптъ, вôдповѣвъ Штремайръ такъ: Рескриптъ єсть результатомъ конференціѣ зъ презесами сенатôвъ и внесень, поставленыхъ ними на основѣ замѣчень при розправахъ касаційныхъ. Именно пôднесено яко невластиву обставину, що при вырокахъ першои инстанціѣ, выданыхъ въ иншôмъ анѣжь нѣмецкôмъ языцѣ, вôдчитанє тыхъ вырокôвъ єсть, пôсля процедуры карнои, интеґральною частиною реферату при розправѣ найвысшого Трибуналу, для котрого розправъ приписаный языкъ нѣмецкій. Однакъ лучає ся, що референтъ ажь при самôй розправѣ подає устно змѣстъ выроку по нѣмецки, отже недостаточно. Тожь въ интересѣ судôвництва заряджено згôдно зъ однодушнымъ внесенємъ презесôвъ сенатôвъ, щобы напередъ перевести вырокъ, именно при вырокахъ въ языцѣ словѣньскôмъ або хорватскôмъ, бо неможливо зложити сенатъ зъ самыхъ членôвъ, що знають тû языки. Черезъ то не нарушає ся права сторôнъ, щобы вôдчитувати вырокъ такожь въ ориґіналѣ, якъ взагалѣ при тôмъ заряджено, котре має на цѣли выключно интересъ судôвництва, нема анѣ мовы про нарушенє инших народностей. Вôдповѣдь Стремайра кôнчить ся словами: Мушу вказати на мôй заприсяженый обовязокъ службовый старатись о се, щобы рѣшеня найвысшого Трибуналу якъ въ справахъ цивільныхъ такъ и карныхъ, рôвножь супротивъ не-нѣмецкихъ народностей, опирали ся на вповнѣ точнôй информаціи всѣхъ вотантôвъ. Палата приняла сю вôдповѣдь до вѣдомости.

Пос. Быкъ принявъ зъ радостію заповѣдь реформы процедуры цивільнои, але жадавъ, щобы рôвночасно приступлено до реформы такожь на поли поступованя неспôрного. Вôдтакъ обговорювавъ справу судôвъ мировыхъ, котрû суть дуже пожаданû для Галичины. Вкôнци домагавъ ся специяльного закона противъ покутныхъ писарѣвъ.

Пос. Пôдляшецкій промавлявъ за заведенємъ мировыхъ судôвъ, подякувавъ п. мінїстрови справедливости за выданє розпорядженя о обовязкахъ проводителя розправъ судовыхъ, высказавъ бажанє обниженя належитостей за доставу позвôвъ судовыхъ въ справахъ цивільныхъ, наконець змешпеня персоналу маніпуляційного и персоналу при переведеню книгъ ґрунтовыхъ.

На понедѣлковôмъ засѣданю Палаты пословъ вôдповѣдавъ мінїстеръ скарбу, дръ Штайнбахъ, на кôлька интерпеляцій, мѣжь иншими на интерпеляцію пос. Шпіндлера въ справѣ засадъ, якими руководжено ся при роздѣлюваню додаткôвъ на дорожню межи урядникôвъ державныхъ и заявивъ, що держано ся точно закона зъ дня 1 серпня 1892 р., але начальникамъ урядôвъ полишено въ сѣй справѣ певну свободу.

Віцепрезидентъ заявивъ, що не знаходить причины анѣ до змѣны протоколу що до оклику Спинчича, вôдносячого ся до намѣстника Побережа Рінальдініого, анѣ до вôдкликаня дотычного завôзваня до порядку. По вôдкиненю предкладанои Масаржікомъ змѣны протоколу вела ся дальша дебата надъ етатомъ мінїстерства справедливости. Промавлявъ ґен. справоздавець пос. Мадейскій.

Бесѣдникъ зазначивъ насамперед, що Мінїстеръ справедливости выступивъ дуже щиро въ оборонѣ австрійского стану урядничого и ставивъ внесенє, щобы справу оскорбы урядникôвъ уважати вже за залагоджену. На выводы пос. Вашатого заявивъ бесѣдникъ, що Поляки вôдъ нѣкого не потребують брати лекціи а тымъ менше вôдъ чоловѣка, котрого идеалы суть просто противнû идеаламъ Полякôвъ. Дальше обговорювавъ пос. Мадейскій реформу процедуры цивільнои и домагавъ ся т. зв. numerus clausus для адвокатôвъ. Заведенє мировыхъ судôвъ уважавъ бесѣдникъ за вôдповѣдне лишь для поменшихъ справъ, а наконець промавлявъ ще за адъютованємъ авскультантôвъ.

Пос. Вашатый зажадавъ голосу до фактичного спростованя и ставъ доказывати, що Русины повиннû называти свою мову россійскою (russisch) а не рускою (ruthenisch), а вôдтакъ обговорювавъ розпорядженє президента найв. трибуналу. Опôсля ухвалено буджетъ мінїстерства справедливости вразъ зъ резолюцією домагаючою ся знесеня посадъ безплатныхъ авскультантôвъ.

По сѣмъ наступили доповняючû выборы до комісій, а вôдтакъ розпочала ся дебата надъ етатомъ мінїстерства скарбу. До голосу записало ся 9 бесѣдникôвъ противъ, а 7 за буджетомъ. Въ дискусіи забиравъ голосъ пос. Шлезінґеръ и ставивъ внесенє на амортизацію довгу державного, домагавъ ся заведеня резервового фонду на войско та жадавъ заведеня монополю на сѣрнички. — Пос. Вайґель обговорювавъ вôдносины податку ґрунтового въ Галичинѣ. Бесѣдникъ доказувавъ, що въ 1891 роцѣ, котрый принято за пôдставу оподаткованя, пôдвысшено податки дуже значно,

---

3)

ИВАСЬ.

ОПОВѢДАНЄ ЗЪ ЖИТЯ ГАЛИЦКИХЪ СЕЛЯНЪ.

Зъ польского. — Волод. Загурского.

(Дальше).

Малый пройдисвѣтъ розказувавъ дѣтемъ до пôзна въ нôчь дива про свои пригоды, про дворъ, де бувъ на службѣ, про мѣста, по котрыхъ бувавъ, ба й про самъ Львôвъ, де то люде живуть по хатахъ бôльшихъ вôдъ церкви, середъ позолоченыхъ, мовь тû образы, стѣнъ. Все те розбуджувало цѣкавôсть Софійки, котра про щось подôбного нѣколи й не чувала. Розказуванû дива кидали свôй вôдблыскъ на оповѣдача, що въ дѣвочôй увлѣ набиравъ богатырскои величи. Не пустила єго на другій день зъ дому и почала нудити батька, щобы сироту притримавъ.

Притримавъ Матвѣй волокиту, бо такъ казала Софійка. Ивась помагавъ вже майстрови при роботѣ, а въ кузни треба було когось до мѣха. Наймати зъ дня на день помôчника, чи сталого держати, на одно выходило. Впрочôмъ и такъ опорожнило ся одно мѣсце коло спôльнои миски, бо саме тодѣ вôдôйшовъ бувъ старшій челядникъ, що єго покликали до войска.

Отъ и прибувъ Ивасеви та Софійцѣ свѣжій товаришь.

III.

Не богато пожитку було зъ малого волокиты. Хиба тôльки, що въ кузни тай то лишь пôдъ окомъ старого коваля робивъ завзято мѣхомъ — до ковальства зовсѣмъ не бувъ цѣкавый.

Куды єму до Ивася! Небо а земля! Той, бувало, очима ѣсть роботу; — сей глядить на все рôвнодушно, якъ колись спавъ.

И въ хатѣ тоже не було зъ него потѣхи. Самохôть не рвавъ ся до роботы, а коли скажуть єму врубати дровъ або обôйти худобу, то порає ся, якъ мокре горить. — Не вмѣю— каже, — бо въ дворѣ того не робивъ. — Звычайно дворакъ — нероба.

За те дѣтьомъ здавала ся та єго непорадность чимсь незвычайнымъ. Имъ здавало ся, що ихъ товаришь зъ кращои выліпленый глины. Само имя, Иґнацъ, якимъ єго въ дворѣ прозвали, хочь на дѣлѣ бувъ по просту Гнатомъ, само имя додавало єму въ ихъ очехъ поваги. Шанували єго, якъ якого паничика.

Змѣркувавши се, малый пройдисвѣтъ потрафивъ скористати зъ свого положеня; оповѣдаючи имъ дива про се, чимъ бувъ, що видавъ и робивъ, вôнъ державъ ся передъ ними що разъ бôльше зъ паньска. Ивась видячи, якъ незручно берє ся Гнатъ до роботы, выручувавъ єго або показувавъ, якъ те або друге робить ся. Вôнъ придивлювавъ ся тодѣ зъ удаванымъ зацѣкавленємъ, не прикладаючи рукъ;— дивувавъ ся, хваливъ, поки нѣчого вже й робити не лишилось.

Небавкомъ и удавати въ той способъ переставъ. Вôдносины въ хатѣ змѣнили ся зовсѣмъ. Не Софійка була вже тамъ панѣ, а вôнъ. Поспекавшись всякого примусу, вôнъ нѣякъ не крывъ ся зъ своими злыми привычками. Добувъ зъ узлика люльку и пакавъ покрадеємци; тютюнъ кравъ мабуть майстрови, або господарямъ, що заходили до кузнѣ.

Вмѣлôсть того паканя додавала єму въ очехъ дѣтей ще бôльшого блыску. Не дѣтвака бачили въ нѣмъ, а дозрѣлого вже мужчину.

Именно Софійка не могла налюбуватись, дивлячись на него мовь на дугу, пôдчасъ якъ вôнъ затягавъ ся дымомъ, пускавъ колѣсцята, або поважно спльовувавъ. Тодѣ здавало ся ѣй, що має передъ собою що найменче заклятого королевича!

Невдовзѣ и въ приязни до Ивася охолола, привязуючись що разъ дужше до малого волокиты. Не вôнъ за нею бѣгавъ, але она за нимъ, — сумувала, коли передъ нею втѣкавъ, радѣла, коли єѣ не вôдтручувавъ, щаслива була, коли зволивъ що-то розповѣсти.

Та й мавъ же Гнатъ про що розказувати! Атжежь не зъ однои печи хлѣбъ ѣдавъ, — не то що Ивась, котрый тôльки й знавъ, що мѣжь чотирма стѣнами кузнѣ и Заболотецькими курганами граничными. Малый бувалець вмѣвъ

а то для того, щобы збôльшити доходъ въ будучности. Галичина есть краемъ бѣднымъ, а тягарами податковыми не зменшить ся еміґраціѣ селяньства. Податокъ домово-чиншовый и заробковый пôдвысшено въ послѣдныхъ часахъ безъ всякого оправданя, хочь оборотъ торговельный и промысловый въ наслѣдокъ пошести зменшивъ ся. Наконець взывавъ бесѣдникъ міністра фінансôвъ, щобы недозвалявъ забирати людямъ послѣдный лахъ, послѣдный знарядъ и нагадавъ слова Є. Вел. Цѣсаря: Не душѣть людей!

Пос. Кайзеръ доказувавъ, що высота податку біржевого есть за мала, дякувавъ міністрови за то, що пустивъ дешевше сôль для худобы и домагавъ ся закона противъ змовъ, маючихъ на цѣли подорожѣне всѣлякихъ продуктôвъ та жадавъ реформы въ дѣлѣ асекураційнôмъ. — Пос. Промберъ жадавъ систематичнои акціѣ въ дѣлѣ полѣпшеня платнѣ для урядникôвъ. По сѣмъ слѣдували интерпеляціи и наконець засѣдане закрыто, а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Переглядъ політичный.

Минувшои недѣлѣ вôдбула ся пôдъ проводомъ міністра справъ заграничныхъ ґр. Кальнокого спôльна конференція міністрôвъ, въ котрôй взяли участь міністры: Баверъ, Каляй, Таффе, Вельзерсгаймбъ, Штайнбахъ, Векерле, Феєрварі и Тіша. Пôсля Budap. Corr. обговорювано на сѣй конференціи важнѣйшй подрôбности спôльного буджету на слѣдуючій рôкъ.

До лондоньского Standard-у доносять зъ Петербурга, що еміра Бохары, котрый, якъ звѣстно, ѣздивъ недавно тому до Петербурга въ гостину до царя, повѣдомлено, щобы вже не вертавъ до своеѣ столицѣ. За зречене ся своихъ правъ, мае вôнъ дôстати 5 міліонôвъ рублѣвъ и рôчну пенсію въ сумѣ 100.000 рублѣвъ. Наколибъ ся вѣсть потвердила ся, була бы она вельми характеристичнымъ взôрцемъ россійскои політики. — Сими днями померъ ґен.-ґубернаторъ надамурскои области, ґен. бар. Корфъ.

Зъ Софіѣ доносять, що середъ множества ґратуляційныхъ телеґрамъ, якй одержавъ кн. Фердинандъ зъ нагоды свого заручення ся, наспѣла також депеша вôдъ православного клира. На депеши тôй пôдписали ся всѣ болгарскй епископы. Фактъ сей уважають въ кругахъ правительственныхъ-за доказъ, що интриґи россійскои амбасады въ Константинополи не удали ся.

Новинки.

Львôвъ дня 21 лютого.

— **Конкурсы.** Окружна рада шкôльна въ Борщевѣ розписуе конкурсъ на посады учительскй: въ Бабинцяхъ ad Звенигородъ, Бережанцѣ, Бѣлôвцяхъ, Боришкôвцяхъ, Бурдякôвцяхъ, Худикôвцяхъ, Худыѣвцяхъ, Звинячцѣ, Звенигородѣ, Гуштинѣ, Гороховôй, Юріямполи, Капустинцяхъ, Ланôвцяхъ, Лосячи, Михалковѣ, Мушкатôвцѣ, Мушкаровѣ, Михалôвцѣ, Окопахъ, Олексинцяхъ, Панôвцяхъ, Пищатинцяхъ, Пôдпилипю, Сапоговѣ, Стрѣлкôвцяхъ, Шершенôвцѣ, Тарнавцѣ, Турильчи, Трубчинѣ, Вербôвцѣ, Верхнякôвцяхъ, Вовкôвцяхъ ad Борщѣвъ, Залучи, Зелинцяхъ; дальше на посады молодшихъ учителѣвъ при бôльшеклясовыхъ школахъ: въ Борщевѣ, Иванковѣ, Бѣльчи золотôмъ, Пилипкôвцяхъ, Єрмакôвцѣ, Глубôчку, Озерянахъ, Королѣвцѣ, Мѣлници, Шупарцѣ и Устю епископскôмъ. Подавати ся треба до кôнця марта — Окружна рада шкôльна въ Залѣщикахъ оголошуе конкурсъ на посады учительскй: въ Бедрикôвцяхъ, Блищанцѣ, Хмелевôй, Червоногородѣ, Добрôвлянахъ, Дрогичѣвцѣ, Дуплискахъ, Голиградахъ, Головчиицяхъ, Иваню, Колодрôбцѣ, Костельникахъ, Кулакôвцяхъ, Лятачи, Лѣсочникахъ, Лисôвцяхъ, Милôвцяхъ, Мышковѣ, Печерной, Попôвцяхъ, Слобôдцѣ котеловецкôй, Солонôмъ, Сверкôвцяхъ, Щитôвцяхъ, Шутроминцяхъ, Шипôвцяхъ, Завулинцяхъ, Жежавѣ; дальше на посады молодшихъ учителѣвъ при бôльшеклясовыхъ школахъ: въ Залѣщикахъ, Тлустôмъ, Устечку и Синковѣ. Подання треба вносити до кôнця марта.

— **Именованя.** П. Міністеръ торговлѣ потвердивъ выбôръ Адольфа Быка на президента, а Мих. Куляка на віцепрезидента комнаты торговельнои и промысловои въ Бродахъ на рôкъ 1893.

— **Зъ Університету.** П. Григорій Величко промованый минувшого тыждня на львôвскôмъ университетѣ на доктора фільософіи. — Тома Короликъ у краковскôмъ университетѣ одержавъ степень доктора всѣхъ наукъ лѣкарскихъ.

— **Зô Станіслава** доносять, що институція и инсталяція новоименованыхъ крилошанъ оо. Северина Тороньского и Ивана Гробельского, обохъ зъ перемыскои епархіи, вôдбуде ся дня 26 с. м.

— **Даръ для Папы.** Є. Вел. нашь Цѣсарь давъ Папѣ въ день ювілею на памятку касетку, дуже гарно зроблену, а въ нѣй було 100 тысячь франкôвъ въ золотѣ. За тй грошѣ казавъ Папа урядити публичну читальню въ Ватиканѣ.

— **Дирекція выставы краевои въ р. 1894** просить всѣхъ людей и институціѣ, що на фондъ основный выставы субскрибовали, щобы субскрибовану суму зволили прислати на руки Дирекціѣ (Львôвъ, улиця Ягайлоньска ч. 15) найпôзнѣйше до кôнця сего мѣсяця. Просить ся также всѣхъ, котрй мають замѣръ урядити власнй павільоны приватнй на выставѣ, абы зô своими намѣрами зволили якъ найскорше зголосити ся до Дирекціѣ выставы, бо якъ найлѣпше розставлене павільонôвъ стоить у звязи зъ загальнымъ пляномъ ситуаційнымъ, котрый небавомъ мусить бути остаточно потвердженымъ. Дирекція выставы задумуе также урядити вôддѣлъ выналходôвъ польскихъ зъ области техніки и збирае патенты вôдъ Полякôвъ-выналходцѣвъ та выналходы ихъ, на котрй одержали патенты.

— **На будову руского народного театру** зложивъ п. Е. Куриловичь, нотарь въ Равѣ рускôй, 10 зр., а 5 зр. на будову дому „Просвѣты“.

— **Въ Пасѣчнôй** въ закопѣ п. Петровеца показалось богате жерело нафты, коли вывертѣли закопъ на 90 метрôвъ глубоко. Се жерело выкидае звышь 30 бочокъ нафты денно, а важне оно тымъ бôльше, що нафта въ Пасѣчнôй добра, а не сподѣвали ся, щобы тамошнй копальнѣ могли коли давати бôльше нафты якъ 10 бочокъ зъ одного шибу. Тому и рухъ копальняный наставъ тамъ живѣйшій.

— **Вовки.** Знову появила ся громада вовкôвъ въ Бріязѣ, повѣта кімполюнґского на Буковинѣ и наробили богато шкоды въ худобѣ.

— **Пригода въ дорозѣ.** Зъ Городенщины пишуть намъ: Зъ дня 17 на 18 сѣчня перевозивъ оденъ господарь зъ Заболотова до Скалы якогось стражника скарбового, котрый зґодивъ его за 10 зр. Коли переѣзджали вечеромъ черезъ село Торговицю повѣта городеньского, радили имъ тамошнй люде, щобы заночували въ Торговици, бо пôдъ нôчь небезпечно пускати ся въ дорогу. Подорожнй не послухали и пустили ся въ дальшу путь. Уѣхали може кільометеръ дороги за село и заразъ заблудили, а що до того була ще й заверуха, то й не стямились, коли въѣхали кôньми и саньми на збродахъ въ глубоку рѣку, въ котрôй мусѣли ажь до рана заночувати. Около 5 год. рано найшли подорожныхъ торговецкй люде ледви живыхъ и выратували ихъ та вытягнули сани; коней, що були вартй до 300 зр, не могли вже выдобути, бо ихъ було зовсѣмъ снѣгомъ завѣяло. Ажь дня 17 с. м. знайшли торговецкй люде й конѣ въ рѣцѣ та вытягнули ихъ на берѣгъ.

— **На стôйцѣ.** Минувшои пятницѣ въ ночи стоявъ воякъ Иванъ Копичекъ на сторожи передъ маґазиномъ пороху у Вѣдни и застрѣливъ другого вояка Гната Трапеллю, котрый также стоявъ на стôйцѣ на иншôмъ мѣсци. Копичекъ оправдувавъ ся такъ, що у мрацѣ не мôгъ пôзнати, чи то бувъ Трапелля, и думавъ, що се якійсь чужий чоловѣкъ проходжуе ся попôдъ маґазинъ. Мавъ навѣть кричати до него, але Трапелля не обôзвавъ ся.

чудовыхъ казокъ безъ мѣры: про заклятыхъ королевичѣвъ та розбôйникôвъ, про злодѣѣвъ та вѣдьмы, про циганъ та чарôвницѣ,—однакъ даромъ розказувати не хотѣвъ. Мусѣла ему за те платити; отже й выдурювала грошѣ въ бабунѣ або въ батька, часомъ то и въ Ивася, коли сирота заробивъ що за свобôднои хвилѣ.

Тодѣ Гнатъ купувавъ собѣ тютюну, або бѣгавъ до коршмы, зъ вôдки пôвъ-пяный вертавъ ся домôвь. Дѣти покрывали се передъ ковалемъ. Ивась цѣкавый на казки свого товариша, робивъ и за него и за себе кождѣську роботу. Малый волокита платилъ ему за се згôрдливою ласкою, выслугуючись нимъ, мовь якій ввѣчливый, але свѣдомый своеѣ высшости паничь.

Такъ ото и склеило ся въ тôмъ дитячôмъ свѣтѣ щось на подобу романа, що мѣстивъ въ собѣ усѣ прикметы, якими вызначуе ся звычайно супружеска драма, коли она вôдгравае ся пôдъ сѣльскою стрѣхою.

Софійка, въ котрôй грала материна кровь, вкладала въ ню всю свою вроджену пристрасть, що надавала еѣ прихильности для Гната якусь дивну, пламенну цѣху. Опанувавъ еи малый волокита высшостію свого зôпсутя. Его безвстыдне самолюбе дратувало еи и рôвночасно ще сильнѣйше притягало до него. Охоловши, ба навѣть знеохотившись до Ивася, подабала на молодицю, котра погордить своимъ чоловѣкомъ и здрадить его ради коханця, що еи выкористовуе.

Гнатъ, що не вôдвдячувавъ ся ѣй зовсѣмъ взаимнымъ привязанемъ, що лишь себе позвалявъ обожати и выкористовувавъ еѣ слабôсть, пригадувавъ своимъ крайнымъ самолюбемъ и певностю себе, брутальныхъ сѣльскихъ жабалѣвъ.

Ивась, котрымъ Софійка нехтувала, а щасливый соперникъ выслугувавъ ся, бувъ образомъ селянина, що здрадженый черезъ жѣнку миривъ ся зô своею долею зъ якоюсь дивною, выключно селяньскою філософіею.

Старый коваль не помѣчавъ того, що творило ся мѣжь дѣтьми въ хатѣ, пôдъ его очима. Вôдъ якогось часу посоловѣвъ бѣдака ще бôльше. Приснилась ему похована въ гробѣ жѣнка. Въ кузни тримавъ ся ще яко тако, але въ хвиляхъ свобôдныхъ вôдъ занятя попадавъ щоразъ частѣйше у тяжку задуму. Похиливши голову на груди, зôтхавъ жалôстно та бурмотѣвъ зъ тиха пôдъ носомъ:

— Померла, померла!... А то булабъ повернула, голубка!... Померла бѣдна, певно померла.

Такъ тревало пару недѣль. Жнива вже минули и зближала ся осѣнь. Гнатъ и Софійка гуляли по садку, выбираючи зъ гнѣздъ неокриленыхъ ще птичокъ. Сваволя ихъ не знала границь. Збиткувались надъ псами й котами, вкрадали ся до чужихъ огородôвъ и робили сусѣдамъ пакостей безъ лѣку. Сказано розпуста!

Зъ початку картавъ Ивась неразъ тй псоты, силкуючись вôдвести своихъ товаришѣвъ вôдъ пустованя. Такъ куды тамъ! Гордили его перестopами пустотливй дѣти. Въ очахъ Софійки вôнъ бувъ дуракомъ, що боить ся своеи власнои тѣни. Гнатъ противно выраставъ въ еи очехъ въ мѣру свого зухвальства.

А отъ, одного дня — було то саме при святôй недѣли — вытягнувъ малый волокита Софійку на прохôдъ. Навврило ся ему въ хатѣ пôдъ бокомъ Матвѣя. Кортѣло его до люльочки, але якъ тутъ курити; а нужь пôдгляне старый? Ивась не маючи дома роботы подавъ ся и собѣжь за ними. Сирота привыкъ вже бувъ улягати свому товаришеви. Атжежь се, чого бажавъ Гнатъ, того бажала й Софійка, а противитись Софійцѣ вже й на думку не приходило теперь Ивасеви. Знавъ прецѣ, що се на нѣщо не здасть ся!

Ишли ото пôльною дорôжкою поза село, въ сторону двора. Чаръ споминôвъ проведеного на легкôмъ дворскôмъ хлѣбѣ житя манивъ туды Гната непоконаною силою. Вôнъ розказувавъ дива про веселе житє службы, про незмѣрнй скарбы панôвъ; про ихъ нестережене и незлѣчиме богацтво, по котре лишь руку простягтибъ, щобъ его набути.

Софійка, пакаючи вôдъ часу до часу зъ люльки свого товариша — бо й того привчилась була вже вôдъ Гната — слухала цѣкаво того оповѣданя, що розбуджувало въ еи души якусь непонятну, затежь неменче пристрастну жадобу. Ивась плѣвъ ся за ними, стругаючи чепѣлемъ вербову сопѣлку.

(Дальше буде).

— **Телефонічна часопись.** Въ Будапештѣ повстало товариство, котре почало выдавати телефонічну часопись и вже 16 с. м. почала редакція свою роботу, маючи 230 передплатникôвъ. Хто хоче тои часописи слухати, платить на мѣсяць пôвтора зр. и за то мае таку выгоду: Въ его хатѣ есть приладъ телефонічный, вôдъ того приладу иде дротъ до редакціѣ, въ редакціѣ говорять, а кождый собѣ дома слухае и все чуе. Рôжнѝ вѣсти, якѝ приходять до редакціѣ, голосять ся заразъ передплатникамъ у мовѣ мадярскôй и нѣмецкôй. Товариство, що выдае таку дивну часопись, не друковану, лише говорену, сподѣе ся, що и въ иншихъ краяхъ заложать ся такѝ товариства.

— **Велике обманьство.** Въ вѣденьскôмъ австро-угôрскôмъ банку вôдкрыто значне обманьство. Виновникомъ есть 20-лѣтный кантористъ Лікко Адутъ, котрый сфальшувавъ на двохъ вексляхъ пôдписы фірмы Руссо. Одинъ вексель писаный бувъ на 27.000 зр., другій на 54.000 зр., разомъ на 81.000 зр. Обманьства сего допустивъ ся 9 и 17 грудня. Пôдписы були такъ удатно пôдробленѝ, що навѣть самѝ властителѣ фірмы лише зъ трудомъ могли розпôзнати неправдивость пôдписôвъ на обохъ вексляхъ. Банкъ выплативъ цѣлу суму Адутови въ высотѣ 81.000 зр. День передъ Рôздвомъ одержавъ Адутъ 2-дневну вôдпустку и выѣхавъ вразъ зô своимъ приятелемъ Бенвеністі до Прешбурга, а звôдси мали они выѣхати до Чікаґа. Адутъ выѣхавъ дѣйстно а Бенвеністі давъ знати родинѣ въ Берлина до Вѣдня, що дôзнавшись про обманьство Адута, не хоче въ нимъ дальше ѣхати и бажае вернути домôвъ. Повѣдомленѝ обѣ фірмы вôднесли ся до дирекціи поліціи, на котрои реквізицію увязнено Бенвеністіого въ Берлинѣ. Ревізія домашна зроблена у обохъ не выдала нѣякого результату.

— **Холодженє карабінôвъ.** Хто бувъ у войску або взагалѣ мае до дѣла зô стрѣльбами, той знае, що по кôльканайцяти набояхъ, выстрѣленыхъ разъ по разъ, цѣвка стрѣльбы дуже розгрѣвае ся. Найбôльше дае ся то чути при теперѣшныхъ репетієровыхъ карабінахъ, уживаныхъ въ нашôмъ войску. Цѣвка такъ розгрѣвае ся, що можна собѣ руку попечи; а ту неразъ конче треба дальше стрѣляти. Абы тому зарадити, вынайшли такій спосôбъ, що въ тôмъ мѣсци, де карабінъ держить ся лѣвою рукою, обвивае ся цѣвку й дерево грубымъ полотномъ зъ фільцовою пôдкладкою. Абы не попечи ся, треба лѣву руку все лишь на тôмъ мѣсци тримати. Спосôбъ той, видко, не подобавъ ся декому и ось одевъ инжинеръ варшавскій вынайшовъ иншій. До патронôвъ дае вôнъ якійсь плынъ въ металевыхъ галочкахъ и якъ выстрѣляти патроны, то той плынъ розливае ся по цѣвцѣ въ серединѣ и заразъ еѣ холодить, такъ що цѣлый день можна стрѣляти, а цѣвка буде зимна. Теперь роблять пробы зъ тымъ плыномъ. Коли бы вôнъ не придавъ ся до карабінôвъ, то певно ужиють до холодженя осей ваґонôвъ и машинъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Робота въ огородѣ въ лютôмъ.

II.

Позаякъ вже въ лютôмъ, коли пора сприяе, розпочинае ся робота въ огородѣ, то думаемо, що не вôдъ рѣчи буде подати тутъ головнѝ засады, якъ обрабляти огородъ, щобы мати зъ него добрый дохôдъ.

1) Огородъ повиненъ бути малый, але за то треба его добре обрабляти. Великѝ огороды тымъ недогôднѝ, що потребують дуже богато гною, а вôдтакъ и робота въ нихъ значнѣйша. Чимъ бôльшій огородъ, тымъ бôльшій выдатокъ на него, а дохôдъ зъ него сорозмѣрно малый, бо годѣ его добре обробити.

2) Огородъ повиненъ бути о скôлько можна рôвный, неспадистый, длятого треба въ нѣмъ спады вырôвнувати насыпуванемъ землѣ. Коли грядки суть спадистѝ, то вода збѣгае по нихъ въ долину, а ростины не мають зъ неи нѣякого хôсна; колижъ грядки лежать рôвно, то вода доходить ажь до самого корѣня.

3) Огородъ, въ котрôмъ мае садити ся огородовина, треба насамперѣдъ скопати на 50 до 70 центіметрôвъ глубоко, пôсля того, якъ груба урожайна верства и якій есть ґрунтъ взагалѣ. Коли землю скопано такъ глубоко и очищено зъ каменя та хопты, то вже такъ, якъ бы зробило ся половину роботы. Земля держить ся тогды завсѣгды свѣжо и потребуе о половину менше воды, якъ та, що скопана мѣлко; треба менше сапати и полоти, а гнôй въ пухкôй земли лекше розпускае ся, якъ въ засхлôй и повнôй грудѣ.

4) Навѣть тогды, коли огородъ бувъ вже разъ глубоко скопаный, треба его все ще копати на 35 до 40 центіметрôвъ глубоко; тогды хочь бы й якій ґрунтъ стае пухкій и дуже урожайный.

5) Копати въ огородѣ треба тогды, коли земля вже обôсхла. Мокро землѣ, особливо коли она глиниста, не треба копати, бо тогды за кождымъ рыскалемъ творить ся грудка, що буде тверда якъ камѣнь, а тяжка земля може и на кôлька лѣтъ стати неурожайна.

6) Землю треба добре сапою обрабляти, особливо тогды, коли она глиниста и коли черезъ пôдливане або довшій дощь згусла, а вôдтакъ засхла и зашкаралупила ся. Сапанемъ нищить ся не лишь всяку хопту, але такожь робить ся приступъ для воздуха и росы. Обсапувати часто грядки въ огородѣ, значить то само, що ихъ пôдливати. Коли сапою зрушить ся зъ верха зашкарупѣлу землю, то пôдсподна вода пôднимае ся въ день въ гору, пôдъ верхъ грядки, а въ ночи входить роса въ глубину землѣ. Колижъ лишить ся зъ верха зашкаралупѣла земля, то посуха стае зъ кождымъ днемъ що разъ бôльша а огородовина очевидячки нидѣе вôдъ веи.

7) Треба тôлько разôвъ полоти, кôлько разôвъ покаже ся на грядкахъ хопта и бурянъ. Хопта жие коштомъ иншихъ ростинъ и вытягае гнôй зъ землѣ. Не треба вôдкладати поленя, доки ажь не спаде дощь. Коли земля суха, то треба еѣ поливати, а тогды можна вже полоти. Коли бурянъ занадто пôдросте, то зъ буряномъ можна дуже легко вырвати и кожду огородовину.

8) Коли де нема досыть воды до пôдливаня, то лѣпше пôдоляти чотири, пять або шесть грядокъ але добре, а другихъ чотири, пять або шесть лишити не пôдливанѝ. Добре разъ пôдолянѝ ростины можуть и вôсѣмь днѣвъ выдержати безъ воды, а все ще будуть сильно рости. Колижъ пôдливае ся лишь о половину стôлько, скôлько потреба, то може легко и все пропасти. Въ сѣмъ случаю лѣпше обсапувати.

9) Грядки пôдъ насѣне и до частѣйшого пересаджуваня розсады треба робити малѝ, щобы ихъ можна добре пôдливати. На грядкахъ зъ насѣнемъ не повинна горѣшна верства землѣ нѣколи бути суха. Коли земля высхне а на дворѣ тепло, то досыть, щобы сонце черезъ годину пригрѣвало на таку грядку а вже знищить все посходивше насѣне.

10) При всѣхъ ростинахъ, що люблять вогкôсть, треба землю вкрывати; на то выстане, коли посыпати грядку землею зъ инспектôвъ на 3 або 4 центіметры грубо.

11) Грядку зъ насѣнемъ не треба за богато скородити, особливо же не треба уживати до того граблѣвъ зъ густыми зубцями. Насѣне треба вправдѣ заскородити, але выгладжувати грядку граблями не добре, бо земля черезъ то забивае ся и не припускае ся до неи воздуха и воды.

12) Скоро ростинки посходять и мають вже добре розрослѝ чотиры першѝ листки, то треба ихъ кôлька разôвъ розсаджувати, за кождый разъ чимъ разъ дальше вôдъ себе и ажь тогды вже посадити на призначене мѣсце, коли они добре розрослися. Огородовина, котру вôдъ разу розсадить ся молоденькою тамъ, де мае рости, не буде нѣколи анѣ ранна анѣ дуже добра. Хто хоче мати богато и добрoи огородовины, той мусить мати окрему шкôлку такои порозсаджуваnои розсады всѣлякого рода, щобы заразъ на грядкахъ, де лишь яка ростинка згинула, засадити на еѣ мѣсце иншу вже трохи пôдрослу. Безъ такои шкôлки не можна вывести краснои огородовины.

— Н а й л ѣ п ш ѝ н а о п а л ъ зъ нашихъ деревъ суть: яворъ и грабина, лишь що яворъ есть за дорогій и длятого не уживае ся на топливо. Менше тепла дае вже бучина, ще менше дубина а вôдтакъ ясень, береза, сосна, смерека, вôльшина и осика а найменше тепла дае верба. Три и чверть кубічного метра бучины дають тôлько тепла, що майже 21 сотнарѣвъ камѣнного вугля, а три и одна третина кубічного метра бучины або пôвтора кубічного метра камѣнного вугля дають тôлько тепла, що 17 зъ половиною кубічного метра лихого або 4 и пôвъ кубічного метра найлѣпшого торфу.

— Д о б р ы м ъ л ѣ к о м ъ н а п о п а р е н е мае бути розпущена въ водѣ сода. До фляшки воды дае ся тôлько соды, щобы она не лишь розпустила ся въ водѣ, але щобы еѣ ще тôлько було, абы ажь осадъ зробивъ ся у фляшцѣ. Добре було бы, щобы въ кождôмъ домѣ була пôдъ рукою фляшка розпущенои соды. Де нема соды, тамъ на выпадокъ попареня добре есть наскробати мила, розмѣшати его зъ водою на досыть густу масу и прикладати на попарене мѣсце. Такъ бодай поручають робити американьскѝ лѣкарѣ.

— П л я м ы з ъ к а в ы на шовковыхъ и вовняныхъ матеріяхъ можна вывабити въ той спосôбъ, що пляму мастить ся ґліцериною, а вôдтакъ полоче ся то мѣсце въ теплôй водѣ, але безъ мила и коли ще матерія вогка, прасуе ся еѣ зъ лѣвого боку. Сей спосôбъ не пошкодить хочь бы й якъ делікатнôй красцѣ матеріѣ.

— **Станъ воздуха** за минувшѝ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 20 до 12 год. въ полудне дня 21 с. м.: середна теплота була + 1·2° Ц., найвысша + 3·4° Ц. (вчера по полудни), найнизша — 0·8° Ц. вчера въ ночи. Барометръ иде въ гору (755). Вѣтеръ буде захôдный, мѣрный, теплота обнижить ся до — 3° Ц., небо буде переважно захмарене; снѣгъ.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 20 с. м.; пшениця 7·40 до 7·75; жито 6·— до 6·25, ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 5·50 до 5·75, рѣпакъ 11·— до 11·25; горохъ 6·75 до 10·—; вика 5·— до 5·50; насѣне льняне 11·— до 11·25; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·75 до 5·10; гречка 6.90 до 7·75; конюшина червона 68·— до 74·—; бѣла 55·— до 80·—; шведска 65·— до 78·—; кминокъ 17·— до 20·—; анижь 37·— до 38·—; кукурудза стара 5·25 до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 21 лютого. Є. Вел. Цѣсарь оглядавъ выставу предметôвъ призначеныхъ на всесвѣтну выставу въ Чікаґо.

Карльсбадъ 21 лютого. Въ закопѣ Рудольфъ въ копальняхъ коло Ходова затопила вода шесть робôтникôвъ.

Берлинъ 21 лютого. Загальнѝ зборы союза нѣмецкихъ селянъ ухвалили одноголосно резолюцію противъ торговельного союза Нѣмеччины зъ Россією.

Лісбона 21 лютого. Міністерство подало ся до дімісіѣ.

Римъ 21 лютого. Увязненый въ справѣ римского банку пос. Цербі померъ вчера у вязници.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ
(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовыи			Мѣшаний
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	
„ Пôдволочискъ въ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	
(въ голов. двор.) . .	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды . . .	—	—	4·36	—	—	—

Ч а с ъ, л ь в ô в с к і й; рôзница вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѝ и пôдчеркненѝ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год.ч. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдае **Адамъ Креховецкій.**

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.